

บทอ่านที่ 1

อสย 61:10-11

ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีอย่างยิ่งในองค์พระผู้เป็นเจ้า วิญญาณของข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ประทานความรอดพ้นแก่ข้าพเจ้าเป็นเสมือนอาการที่ทรงสวมให้ ประทานความชอบธรรมให้ข้าพเจ้าเป็นเสมือนเสื้อคลุม ข้าพเจ้าเป็นเหมือนเจ้าบ่าวที่โศกเศร้าอย่างดงาม เหมือนเจ้าสาวประดับตนด้วยเพชรนิลจินดา เพราะแผ่นดินบังเกิดพืชผล และสวนทำให้เมล็ดพืชงอกขึ้นฉันใด องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงบันดาลให้เกิดความชอบธรรมและการสรรเสริญต่อหน้านานาชาติฉันนั้น

พระวรสาร

ลก 2:41-51

โยเซฟพร้อมกับพระมารดาของพระเยซูเจ้าเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปีสกาทุกปี เมื่อพระองค์มีพระชนมายุสิบสองพรรษา โยเซฟพร้อมกับพระมารดาก็ขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมของเทศกาลนั้น เมื่อวันฉลองสิ้นสุดลง ทุกคนก็เดินทางกลับ แต่พระเยซูเจ้ายังประทับอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มโดยที่บิดามารดาไม่รู้ เพราะคิดว่า พระองค์ทรงอยู่ในหมู่ผู้ร่วมเดินทาง เมื่อเดินทางไปได้หนึ่งวันแล้ว โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์ตามหาพระองค์ในหมู่ญาติและคนรู้จัก เมื่อไม่พบจึงกลับไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อตามหาพระองค์ที่นั่น

ในวันที่สาม โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์พบพระองค์ในพระวิหารประทับนั่งอยู่ในหมู่อาจารย์ ทรงฟังและทรงไต่ถามพวกเขา ทุกคนที่ได้ฟังพระองค์ต่างประหลาดใจในพระปรีชาที่ทรงแสดงในการตอบคำถาม เมื่อโยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์เห็นพระองค์ก็รู้สึกแปลกใจ พระมารดาจึงตรัสถามพระองค์ว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำกับเรา เช่นนี้ พ่อแม่ก็ต้องกังวลใจตามหาลูก” พระองค์ตรัสตอบว่า “พ่อแม่ทำตามหาลูกทำไม พ่อแม่ไม่รู้หรือว่าลูกต้องอยู่ในบ้านของพระบิดาของลูก” โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์ไม่เข้าใจที่พระองค์ตรัส

พระเยซูเจ้าเสด็จกลับไปเมืองนาซาเร็ธกับบิดามารดาและเชื่อฟังท่านทั้งสอง พระมารดาทรงเก็บเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ไว้ในพระทัย

ข้อคิด

ประสบการณ์ที่มีลูกหายไปจากครอบครัว ต้องทำให้พ่อแม่ใจหายเป็นธรรมดา พ่อแม่ที่สละลูกเพื่อไปบวชก็มักมีความรู้สึกเช่นเดียวกัน ใจหนึ่งก็ยินดี แต่ก็อดใจหายไม่ได้ ที่สุดแม่พระก็ต้องปล่อยพระเยซูไปทำภารกิจพระบิดา ผู้ที่สละลูกหลานไปบวช จะมีแม่พระร่วมทางแห่งความเสียสละของพวกเขาอย่างใกล้ชิด

เสาร์

8

มิถุนายน

ระลึกถึงดวงหทัยนิรมล
ของพระแม่มารีย์

1 ซมอ 2:1,4-8

ท้าวตรัสปลาทูที่ 1

